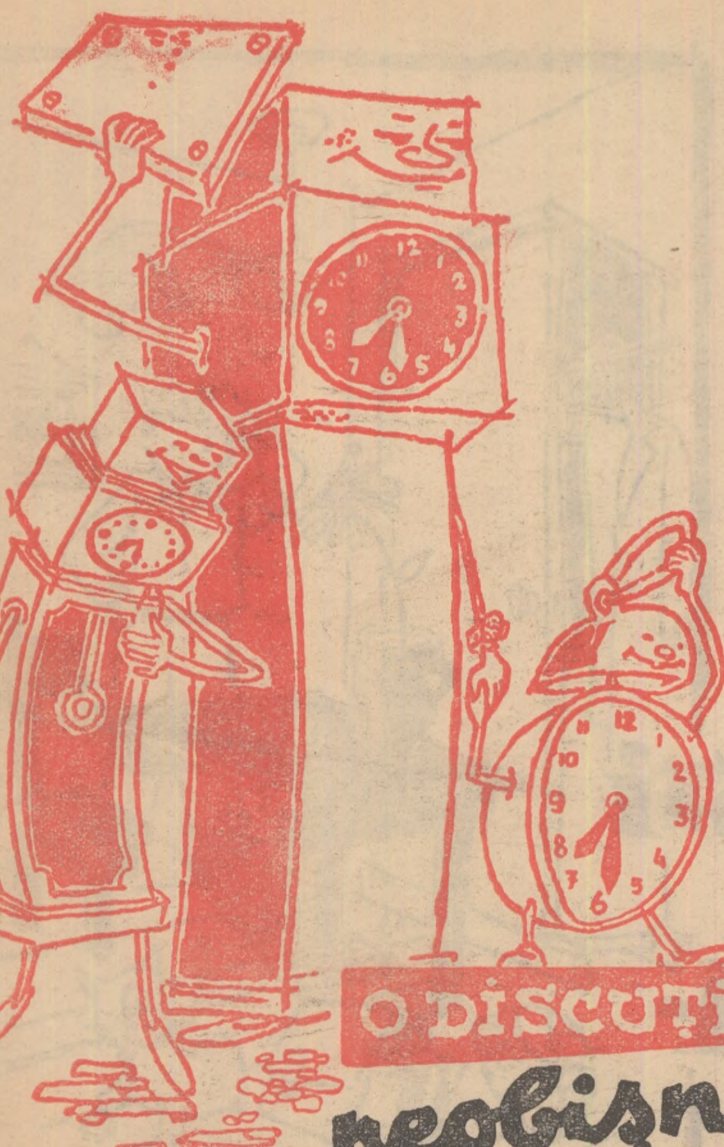
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 3 (890) * miercuri 16 ianuarie 1963 * 8 pag. 30 bani

Începe trimestrul II! „SCÎNTEIA PIONIERULUI" vă dorește să obțineți multe note bune, multe cunoștințe și să duceți acasă, părinților, cît mai multe bucurii.

La început de trimestru

O DISCUȚIE neobișnuită DESPRE LUCRURI obișnuite

Deunăzi, am primit următoarea invitație: „Stimate tovarășe, sînteți rugat a lua parte la consfătuirea noastră organizată cu prilejul începerii trimestrului al doilea. Cu salutări, Marele Orologiu".

Textul invitației nu m-a surprins. E firesc ca , la început de trimestru, să aibă loc asemenea discuții. În schimb, atenția mi-a fost atrasă de semnătura destul de fantezistă : Marele Orologiu. „Probabil că băiatul care a scris invitația e umoristul școlii" mi-am spus, și, în ziua și la ora stabilită, m-am prezentat la locul fixat.

De-abia cînd am trecut pragul încăperii mi-am dat seama ce peripeții neobișnuite mă așteptau. Era o consfătuire a... ceasornicelor ! În băncile sălii de ședințe a cooperativei „Artă și precizie" ședeau, cu gravitate, sute de deșteptătoare, ceasuri-brățară, ceasuri de buzunar, ceasornice electrice de felul celor de pe stradă, pendule, cronometre, ceasuri cu cuc, ceasuri fără cuc... Iar adunarea era condusă de un orologiu important și foarte sever, de la Observatorul Astronomic.

Intimidat, mi-am căutat un locșor, undeva, în fundul sălii.

— Atențiune, la al cincilea semnal va fi ora opt ! rosti grav Marele Orologiu.

Ceasornicele se consultară reciproc. Marele Orologiu începu să emită : ti, ti, ti, ti,... ti ! Ceasornicele care, întîmplător, erau înainte sau înapoi cu vreo zecime de secundă se grăbiră să se corecteze. Cineva mă trase cu discreție de mînecă. Mă uitai în jur dar nimeni nu-mi spuse nimic. Senzația se repetă, și de-abia atunci îmi dădui seama că era ceasul meu de mînă, supărat că nu-l pusesem la punct. Firește, m-am simțit foarte rușinat și i-am îndeplinit pe loc dorința.

— E timpul să începem ! continuă Marele Orologiu. Cine se înscrie la cuvînt ?

Primul vorbi un deșteptător :

— Stăpînul meu, Nicușor, e un băiat foarte cumsecade. Niciodată nu așteaptă să sun de două ori ! Sare imediat din așternut, face puțină gimnastică, ia gustarea și, la școală ! E punctual...

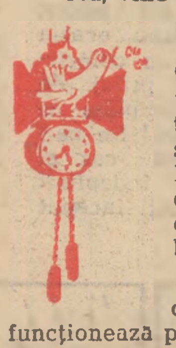
— Punctual ?! Dă-mi voie ! sări ceasornicul electric de pe Bd. 1 Mai. Dar te-ai întrebat cînd intră în clasă ? Să-ți spun eu : o dată cu profesorul ! Stă cîte un sfert de oră în fața vitrinei cinematografului de peste drum, deși a văzut filmul de trei ori !

— Deci, să notăm, spuse Marele Orologiu : una din legile respectării timpului e să fi punctual...

— Vreau și eu să spun ceva, se ridică un ceas-mobilă. Ce e drept, Andrei, stăpînul meu, nu întîrzie la școală, în schimb întîrzie acasă !

— A, tot cu cinematograful?!

— Nu, vine la timp, dar pînă se așază la lecții te apucă plictiseala ! Găsește tot felul de motive să amîne scrierea temelor : ba că are ceva de vorbit cu un prieten, ba că trebuie să repare o clanță care de fapt funcționează perfect... Nu-i de mirare că îl apucă noaptea cu lecțiile neterminate !

— Foarte rău, oftă Marele Orologiu. Să notăm : altă lege a respectării timpului este să nu-l pierzi fără rost !

Ceru cuvîntul o pendulă ?

— Să vedeți însă ce se întîmplă cu Marinică. El se așază la lecții exact atunci cînd trebuie, nu părăsește pînă tîrziu masa de lucru, și totuși simt că ceva nu-i în regulă... Acum am aflat : de privit, privește în manual, dar de gîndit, se gîndește în altă parte ! Vă închipuiți cît reține el din ce citește...

— Nici așa nu-i bine ! decise Marele Orologiu. Să notăm : altă lege a respectării timpului e să te concentrezi asupra lucrului pe care-l ai de făcut.

— Dați-mi voie ! ticăi un cronometru elegant. Să vă povestesc despre Marga, stăpîna mea. Ea nici nu întîrzie la școală și nici nu se uită pe tavan cînd e vorba să învețe... Se concentrează, dar să vedeți cum : o oră la lecții, și cinci la joacă ! În afară de purtare, are aproape numai note de 5 și 6 !

— Regretabil ! spuse Marele Orologiu. Să notăm : altă lege a respectării timpului este să ți-l împarți în mod judicios !

Discuțiile au continuat multă vreme.

La urmă, Marele Orologiu mi-a spus :

— Acum, te rugăm să scrii despre tot ce ți s-a părut mai important din ce ai auzit aici. Dar fă-o repede, știi că nu-mi plac întîrzierile !

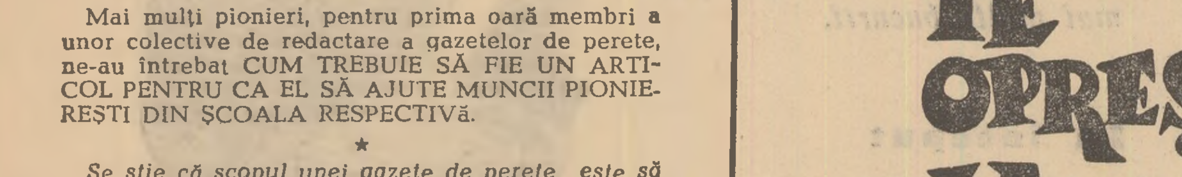
Din ziua acestei întîmplări, am rămas prieten și cu ceasul deșteptător, și cu cel de pe stradă, și cu pendula din holul școlii. Le consult în orice chestiune ! V-ași sfătui să faceți la fel.

OVIDIU ZOTTA

FOTO : GR. PREPELIȚA

Citiți în pagina a VII-a rezultatele concursului de corespondențe și desene închinat celei de a XV-a aniversări a Republicii!

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

Cum este gazeta voastră de perete ?

Mai mulți pionieri, pentru prima oară membri a unor colective de redactare a gazetelor de perete, ne-au întrebat CUM TREBUIE SĂ FIE UN ARTICOL PENTRU CA EL SĂ AJUTE MUNCII PIONIEREȘTI DIN ȘCOALA RESPECTIVă.

*

Se știe că scopul unei gazete de perete este să contribuie la îmbunătățirea muncii de învățătură, la educarea copiilor, să răspîndească experiența bună a grupelor și detașamentelor, să critice diferitele lipsuri. Să zicem că, într-o clasă, pionierii au reușit să-l îndrepte pe un copil indisciplinat și slab la învățătură. Cum să scriem un articol despre aceasta ? Să scriem pur și simplu că „Popescu s-a îndreptat ?" Nu, nu numai atît ! Să arătăm cum au procedat colegii, cum a reacționat băiatul în cauză, ce întîmplări au fost.., *Astfel, fiecare cititor al articolului respectiv va avea ceva de învățat. La fel vom proceda atunci cînd e vorba de o adunare reușită sau de oricare altă acțiune bună.* Articolele de la gazeta de perete trebuie să fie FOARTE CONCRETE.

Să ne închipuim că într-o grupă se naște o inițiativă interesantă. Dar iată, gazeta abia a apărut.

Un răspuns PE SĂPTĂMÎNĂ

Să așteptăm pînă la apariția noului număr pentru a scrie despre această inițiativă ? Nu. E necesar să avem o rubrică ale cărei articole să le schimbăm ori de cîte ori e nevoie — *deci imediat vom scrie despre inițiativa respectivă la această rubrică.* O gazetă de perete trebuie să fie OPERATIVĂ.

Acum, să presupunem că într-un detașament se constată o lipsă : adunările sînt neinteresante. Oare ne vom mulțumi cu un articol care să constate doar acest lucru ? Nu. Colectivul de redacție va trebui să aibă grijă ca articolul să arate pe larg care sînt cauzele acestei situații, de pildă că colectivul de conducere al detașamentului lucrează slab, că pionierii nu sînt atrași în alcătuirea programului de activități, că unii președinți de grupă cred că au fost aleși onorific... Gazeta de perete trebuie SĂ PĂTRUNDĂ ÎN MIEZUL LUCRURILOR, SĂ STIMULEZE OPINIA COLECTIVULUI.

Adesea, o gazetă de perete are articole atrăgătoare la prima vedere, dar dacă stai să te gîndești, vezi că deși se apropie tezele, nu se spune nici un cuvînt despre aceasta, că, deși în cutare clasă există cam multă indisciplină, clasa e lăudată pentru succese sportive, că deși pomii din curtea școlii nu sînt îngrijiți cum trebuie, micii naturaliști sînt lăudați pentru nu știu ce ierbar bine alcătuit. Se pare că un asemenea număr al gazetei de perete e gîndit cam superficial. GAZETA DE PERETE TREBUIE SĂ ALEAGĂ CU RĂSPUNDERE CELE MAI ESENȚIALE PROBLEME DIN PERIOADA DE CARE SE OCUPĂ.

Acestea sînt numai cîteva lucruri mai importante care trebuie să stea în atenția colectivului gazetei de perete. Noi am fi bucuroși să primim de la voi acele articole de la gazeta de perete pe care le considerați reușite. Pe cele mai bune le vom publica și noi.

SANDU ALEXANDRU

CÎND TE OPREȘTI LA JUMĂTATE

Fără îndoială, nu o dată ați auzit, fie de la părinții voștri, fie de la tovarășii profesori sau instructori : termină ceea ce ai început ! V-ați întrebat de ce anume trebuie să duci pînă la capăt lucrul început, de ce este bine să fii perseverent ?

...Pe pionierii din Beliu, regiunea Crișana îi cunoaște toată comuna și-i apreciază pentru vrednicia lor la învățătură. Ei au plantat numeroși puieți de plopi, au pietruit o porțiune mare din jurul școlii, au înfrumusețat și îngrijesc în permanență locul din fața sfatului popular comunal. Acolo le-am cunoscut pe Ochiș Maria, Oancea Maria, Duse Florica, Ilonca Maria, Tocoian Hortensia, din clasa a VI-a B, pioniere bune la învățătură. Dar, în aceeași școală, în aceeași clasă chiar este și Pantea Ilie care nu-și poartă cravata. Iar în clasa a V-a B, un pionier leneș a îngrozit o clasă de copii buni, prin pumnii lui, prin obrăzniciile și înjurăturile lui. Să discutăm puțin despre această situație. Ce trebuia să facă colectivul de conducere al celor două detașamente cu acești pionieri și ce anume au făcut ei ? Pe Pantea l-au criticat, într-o adunare, că nu-și poartă cravata. Foarte bine ! Cînd un om greșește îl ajuți să-și vadă greșeala, criticîndu-l. Dar pionierii noștri, din păcate, n-au făcut decît atît și și-au considerat datoria împlinită. Exact în același chip au procedat și pionierii din clasa a V-a B, cu Popa, pe care l-au sfătuit să nu se mai bată, să nu mai înjure. Nici într-un caz, nici în celălalt nu s-a produs, în urma criticii, nici o schimbare. Ce mai trebuia făcut ? Știe oare Pantea ce reprezintă cravata roșie ? Știe el că pe pieptul său poartă simbolul luptei comuniștilor, al jertfei celor mai buni fii ai poporului nostru pentru libertate și fericire ? Detașamentul din care face parte Pantea trebuia să-l fi pus pe el să povestească într-o adunare despre steagul de luptă al clasei noastre muncitoare, despre martirii și eroii care-au plătit cu viața zilele senine ale copilăriei noastre. Și sîntem siguri, Pantea ar fi înțeles ce mare este cinstea de-a purta la pieptul său cea mai fierbinte dovadă de dragoste a comuniștilor, față de poporul nostru, față de noi.

Sau în cazul lui Popa. Pionierul Popa Constantin este puternic și nu se teme de nimeni. Asta este bine. Să-l fi pus detașamentul să organizeze o echipă de fotbal. In felul acesta forța lui, puterea lui de a influența copiii, de-a se face ascultat ar fi fost folosite în scopuri utile și pentru detașament și pentru Popa. De altfel, știți ce credem despre voi, pionieri din clasa a V-a B ? Sub motiv că vă temeți de el, voi l-ați izolat pe Popa de voi. Este oare el un huligan ? Ce spun tovarășii voștri profesori, tovarășii instructori ? Le-ați cerut părerea cum să procedați în cazul lui Popa ? Ați folosit voi, pionieri din Beliu, ocazia întîlnirii voastre cu colectiviștii fruntași ca prilej de discuție despre disciplina în viață și muncă ? Nu ! De ce ? Pentru că și într-un caz și într-altul voi v-ați îndeplinit formal obligațiile. Ați început un lucru și conștiința voastră s-a liniștit. „Sînt răi, nu-i putem îndrepta" — v-ați spus și v-ați izolat de cei doi colegi ai voștri. Aceasta este colegialitate de mîntuială, lucru făcut pe jumătate.

La școala medie din Ineu, în clasa a V-a A, elevii Nica Savu, Borlea Augustin și pionierii Popa Nicolae și Macarie Mihai sînt cei mai indisciplinați din clasă. Și aici, președintele detașamentului Lingurar Iosif și președinții de grupă Rațiu Cornel și Kovács Gavril socotesc că dacă le-au făcut o dată observație, e de ajuns.

Dar nu numai atît : cînd Nica face pe bufonul în clasă, copiii se distrează grozav de năzbîtiile lui. Or, dimpotrivă, dacă ar fi buni colegi și s-ar gîndi în ce situație grea la învățătură este Nica, nici unul n-ar mai rîde, nici unul nu s-ar amuza. S-ar folosi, în scopul îndreptării acestor copii gazeta de perete a unității, brigada de agitație a școlii, adunările de detașament. Dar aceste măsuri ar fi posibile cînd pionierii din clasa a V-a A de la Școala medie din Ineu n-ar fi atît de egoiști.

Atunci cînd pornești pe un drum și, mai ales dacă drumul acela nu este ușor, dar la sfîrșitul lui te așteaptă bucuria izbînzii, a datoriei împlinite, merită să mergi consecvent, hotărît pînă la capăt. Să nu te oprești la jumătate.

E. S.

VREME SCHIMBĂTOARE

Şcoli noi

Cînd se clădeşte o şcoală nouă pe strada, în cartierul sau în comuna voastră, vă bucuraţi.

Vă bucuraţi pentru băncile curate, pentru lumina multă care intră pe ferestrele ei mari, pentru laboratoarele voastre, pentru coridoarele lungi şi curate. Şi, de fapt, nu sînteţi singurii care se bucură de toate acestea. Alături de voi, ne bucurăm şi noi, părinţii, profesorii, prietenii voştri mai mari.

In legătură cu acest fapt, construirea de şcoli noi, ne-am gîndit să ne adresăm tovarăşului ION NICOLAESCU, *vicepreşedinte al Sfatului Popular Regional* DOBROGEA.

— Dacă socotiţi că anul 1962 nu este vechi — în sensul că a trecut nu de mult — atunci putem spune că de curînd s-au dat în folosinţă în regiunea noastră o şcoală medie cu 16 săli de clasă la Tulcea, o altă şcoală, tot medie, cu 16 săli de clasă la Măcin, o şcoală cu 8 săli de clasă la Cernavodă, o şcoală cu 8 săli de clasă la Cobadin, o şcoală cu 8 săli de clasă la Sarichioi; şcoli noi s-au dat în folosinţă şi la Pecineaga, la Enisana — o comună din raionul Istria —, la Negureni şi încă în multe alte comune.

— Dar în anul acesta, care a început nu de mult, unde se vor construi şcoli?

— Foarte curînd va fi gata o şcoală de 8 ani, cu 8 săli de clasă, la Casimcea, raionul Hîrşova. Alta, tot cu 8 săli de clasă, se va termina la Ghindăreşti, raionul Hîrşova, iar una cu 16 săli de clasă în oraşul Medgidia. De asemenea, o şcoală cu 8 săli de clasă va fi dată în folosinţă la Isaccea, raionul Tulcea.

— Vreţi să ne vorbiţi şi despre proiectele Sfatului regional Dobrogea cu privire la şcolile din Deltă?

— Pentru Deltă avem un plan mai mare, în sensul că vrem să construim în centrele stuficole Pardina, Ceatalchioi, Sfiştofca şi C. A. Rosetti, şcoli pentru copiii pescarilor. In plus, vom construi o şcoală cu 8 săli de clasă la Topraisar, iar la Lunca — una cu 4 săli de clasă.

— Din enumerarea pe care ne-aţi făcut-o, am înţeles că se vor construi în regiunea Dobrogea multe şcoli în acest an şi în locuri foarte diferite.

Vă mulţumim pentru interviul acordat şi aşteptăm cît mai curînd veşti de la copiii care vor învăţa în aceste şcoli noi.

E. SKIBINSKI

Însemnări de la o şcoală cu semiinternat

Copiii de la semiinternat şi-au terminat lecţiile. Acum ei au tras storurile şi... vizionează o piesă la televizor: Spectacolul e reuşit şi pionierii sînt veseli. Veseli sînt şi pentru că din zi în zi obţin rezultate tot mai bune la învăţătură. Uite, chiar ieri, Lungu Angela a luat nota 8 la matematică. Şi doar îi era aşa de greu! Acum, de cînd e la semiinternat şi rezultatele sînt mai bune, deoarece mulţi colegi sînt gata să-i explice pe loc ceea ce nu înţelege; ea a luat note bune nu numai la matematică, ci şi la alte obiecte.

Cînd a venit de acasă, Georgescu Constantin s-a oprit în hol. Din dulăpior, căci fiecare elev de la semiinternat are cîte unul, şi-a scos cărţile, caietele şi... a intrat. In sala de meditaţie era linişte. A recitit notiţele, a învăţat lecţiile din carte. Dar parcă nu era suficient. Atunci, Constantin a deschis uşurel uşa şi s-a dus direct la bibliotecă. S-a întors cu cîteva cărţi sub braţ. „Desfăşurarea" de Marin Preda, poeziile lui Beniuc, ale Mariei Banuş. Altădată, Constantin a putut fi văzut lucrînd cu sodiu, cu potasiu. Reedita experienţele de la ora de chimie. Şi ca Georgescu Constantin procedează şi alţi pionieri şi şcolari. Invaţă, se ajută unii pe alţii. Incepînd cu ajutorul la învăţătură Zamfir Cezara a devenit prietenă cu Danilov Irina.

Semiinternatul de la Şcoala medie nr. 2 din Iaşi dă posibilitate pionierilor ai căror părinţi sînt mai mult ocupaţi în producţie să aibă un program regulat, să înveţe mai bine, să-şi petreacă folositor timpul liber. La semiinternat pionierii vin dimineaţa şi pleacă seara. aici primesc masa — gustoasă şi îmbelşugată — îşi fac temele iar atunci cînd întîmpină unele greutăţi, cer sprijinul tovarăşilor profesori şi pedagogi. Aici duc o activitate bogată şi interesantă.

S-a lăsat seara. Copiii cîntă, recită. Şi prin cîntecele şi versurile lor mulţumesc din inimă partidului pentru copilăria fericită, pentru şcoala lor cu internat şi semiinternat — şcoală care le organizează astfel timpul încît să poată să-şi însuşească mai temeinic cunoştinţele — pentru viitorul lor luminos.

GETA COSTIN

ANCHETA NOASTRĂ

Un obiect nou şi trei păreri

LOCUL: unitatea de pionieri de la **Şcoala de 8 ani din comuna Puchenii Moşneni, regiunea Ploieşti.**

TEMA DISCUŢIEI: obiectul **agricultura.**

RĂSPUND: pionieri ai detaşamentelor claselor a VI-a şi a VII-a, prof. Gheorghe Constantinescu, Pavel Nicolae, preşedintele gospodăriei agricole colective.

„Noi toţi am crescut aici, la ţară — au spus pionierii — şi întotdeauna ne-am închipuit că cele mai multe lucruri despre munca părinţilor, despre livezi, despre lanurile de grîu, despre felul cum se lucrează pămîntul, le ştim. Dar cîte alte lucruri nebănuite de noi n-am aflat la orele de agricultură!"

— Mie mi se părea atît de simplu să vorbesc despre cartof, mărturisi pionierul Ilie Gheorghe din clasa a VI-a, încît atunci cînd ne pregăteam să trecem la această lecţie mă gîndeam că n-o să fie cine ştie ce de discutat. Dar cît de uimit am rămas cînd am aflat că există atîtea soiuri de cartofi, fiecare cu caracteristicile lui, cînd am aflat despre iarovizare şi incrucişări. Apoi am şi experimentat chiar noi, la gospodăria colectivă, aceste lucrări. Tot noi am scăpat cartofii de gîndacii de Colorado!

— Şi clasa noastră a avut pe trimestrul I ore de agricultură care de care mai interesante, a ţinut să spună şi pionierul Mîndrilă Dumitru, dintr-a VII-a, preşedintele unităţii. Este de ajuns să-mi amintesc numai de orele în care am învăţat despre viţa de vie şi aplicările practice pe care le-am făcut la gospodăria de stat, cum ar fi forţarea viţei de vie. Pînă atunci nici nu auzisem de aşa ceva. Am văzut cum creştea viţa de vie în... camere!

— După felul cum răspund la orele de agricultură, după îndemînarea şi interesul cu care lucrează în orele practice se vede că mulţi copii au îndrăgit materia pe care le-o predau, spune tovarăşul profesor Gheorghe Constantinescu. Unii — ca Mihailescu Gheorghe sau Stan Marin — s-au şi hotărît să meargă după absolvirea şcolii, la şcoli agricole.

Pe tovarăşul preşedinte al gospodăriei agricole colective l-am găsit mai greu. Era tare ocupat. Cînd a auzit însă că este vorba despre pionieri, a ţinut chiar să ne povestească o întîmplare:

— In primăvară, colectiviştii au plantat o livadă cu caişi şi vişini. Mai spre vară, din cauza secetei, puieţii începuseră să se usuce. Colectiviştii erau tare ocupaţi cu celelalte treburi. Dar într-o dimineaţă, ne-am pomenit în livadă cu un grup de pionieri. Veniseră cu găleţi şi unelte să îngrijească de pomişorii „bolnavi". Şi i-au îngrijit atît de bine în fiecare zi, încît acum nici nu-i mai recunoşti. Dar copiii şi-au arătat hărnicia în multe împrejurări cînd au venit la gospodărie să dea o mînă de ajutor. Ştiu că mulţi dintre ei vor deveni colectivişti fruntaşi, tractorişti, agronomi. Consider că obiectul **agricultura** le este de mare folos. Şi mai ştiu, după felul cum muncesc ei încă de pe acum, că mîine, cînd vor deveni colectivişti, vor fi mîndria noastră. Le-o doresc din inimă

E. TOFAN

Aceşti pionieri din comuna Ştefăneşti, regiunea Argeş, parcă spun:

— Aşa. De acum încolo, sub ochii noştri, şi îngrijiţi la timp, pomişorii vor creşte voinici.

Două generații

Reportaj

E un bărbat înalt, vînjos, cu figură de atlet. Tîmplele au început să prindă luciul argintului, iar fruntea s-a mai lățit un pic. Ochii, însă, au rămas aceeași: o flacără mereu vie. Cu trei decenii în urmă se afla tot aici, la Grivița. Avea pe atunci 25 de ani. De acel ianuarie furtunos, premergător eroicelor lupte de mai tîrziu, își amintește de parcă ar fi fost ieri...

Muncea cîte zece-douăsprezece ore pe zi, afară, sub cerul liber. Din zori pînă în noapte îl șfichiuia viscolul. Adeseori, din pricina gerului, nu mai deosebea mîna de coada ciocanului: amîndouă erau sloi. Un adevărat chin — așa era pe atunci munca la Grivița. Iar cînd venea ziua salariului, începeau alte chinuri. Primea numai jumătate din ce i se cuvenea: cealaltă jumătate o înghițeau „curbele de sacrificiu" și amenzile. Cînd să iasă pe poarta atelierelor, tăbărau pe el, ca niște corbi, negustorii, care îi luau restul de bani pentru mălaiul, sarea, fasolea, consumate timp de o lună la Ateliere. Acasă ajungea tot mai vlăguit și cu buzunarele mereu goale. Nu mai putea răbda; cuțitul pătrunsese pînă la os. Atunci și-a alăturat glasul miilor de oropsiți, ceferiști ca și el, în lupta pentru o viață mai bună, pentru pace, pîine, libertate! Dar domnii capitaliști de la cîrma țării i-au întîmpinat pe muncitori cu plumbi...

După ce m-am despărțit de maistrul Dumitru Ștefănescu, care îmi povestise cîteva crîmpeie din viața sa de acum trei decenii, am intrat în uriașa hală a secției I vagoane și am stat de vorbă, la întîmplare, cu unul dintre sutele de tineri ce lucrează aici. Îl cheamă Ignat Codrescu, e strungar calificat, are 25 de ani și face parte din noua generație de muncitori a Griviței revoluționare.

Ce gînduri, ce preocupări are Ignat la 25 de ani? Mi-a mărturisit cu seninătate că este un om cu adevărat fericit. A învățat meseria care îi este dragă — strungăria — la școala profesională a uzinei unde a avut totul gratuit: și mîncare, și haine, și cărți, și profesori. În uzină munca sa este respectată și prețuită. Din cei 1 200 de lei pe care îi cîștigă lunar trăiește foarte bine, iar din ce îi prisosește vrea să-și cumpere motocicletă. În concediu a vizitat Litoralul, Valea Prahovei, Moscova; în timpul liber citește literatură, face sport, își continuă studiile la școala medie serală. De ce n-ar fi fericit?

Va să zică, în perioada cînd generația lui Ignat Codrescu a deschis ochii pe lume, generația meșterului Dumitru Ștefănescu înfrunta teroarea burgheziei, plămădind, sub conducerea partidului frumusețea vieții noastre de astăzi. Cuvintele sînt de prisos aici, căci faptele vorbesc de la sine.

I. ANDREI

Ignat Codrescu lucrează într-o hală spațioasă, luminoasă, la un strung de mare randament.

„AȘA-I LA NOI IN BLOC!"...

Nu se știe cine a dat primul semnalul în după-amiaza aceasta. Poate Catranici Mariana, Negrea Rodica, Ilie Constantin, sau... un alt pionier. Sigur este faptul că mai întîi au apărut pe la uși, ca de obicei, cîteva capete ciufulite de copii mici, cu fețe întrebătoare:

— Oare nu e timpul, nu coborîm?!...

S-au auzit apoi zurui turi ușoare de sonerie și într-o clipă, băieți și fete cu cravate roșii la gît, aducînd de mînă gîgîlici de-o șchioapă, coboară scările, la parter.

— Și ce aveți în... program, măi, năpîrstocilor? îi întîmpină vesel portarul, dîndu-și șapca pe ceafă.

— Seară de diafilme! răspund, grăbiți, pionierii, rînduind cîteva scaune în camera frumos ornamentată, tot de ei, cu flori și plante exotice.

Locatara Georgeta Mocanu așază aparatul nou-nouț pe masă, fixînd șnurul în priză.

O răsucire de buton, și întunericul a cuprins totul. Pe un perete, iată, apare o imagine. străvezie, tremurătoare. Apoi alta și încă alta.

— ...„Și acum. Scufița roșie pleacă"...

O pionieră, Negrea Rodica, le „traduce" celor care nu știu încă să citească textul din josul imaginilor.

Cei mici ascultă cu atenție, nu vor să le scape nimic din șirul povestirii transpuse pe peliculă. Sînt numai ochi și urechi!

Și dacă ai întîlni pe oricare dintre ei, ți-ar spune cu bucurie și mîndrie: „Așa-i la noi în bloc!"...

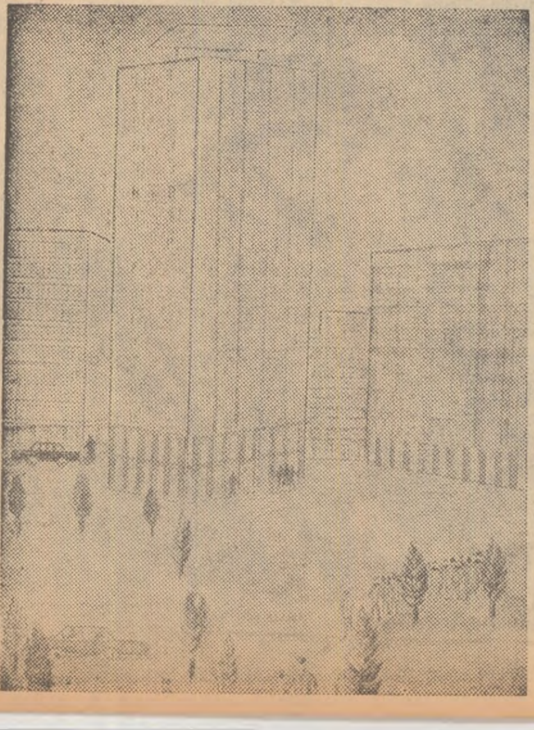
Da, aci, în blocul de pe B-dul Nicolae Bălcescu nr. 36, cei mici petrec clipe minunate cu pionierii! Aceștia le organizează, sub îndrumarea președintei comisiei de femei, tovarășa Georgeta Mocanu, aproape în fiecare săptămînă, seri de basme, de diafilme...

Plăcute și instructive sînt clipele petrecute de cei mai mici locatari din acest bloc în mijlocul pionierilor!

AL. DINU IFRIM

SE ÎNFRUMUSEȚEAZĂ LOCUL NATAL

„BULEVARDUL MUNCII DIN ORAȘUL PETROLIȘTILOR - PLOIEȘTI", desen executat de elevul Broinăr Mircea, cercul de desen al Casei pionierilor din Ploiești.

O zi de neuitat

De curînd, în sala de festivități a Casei pionierilor din Cîmpina a avut loc un simpozion literar cu tema „Lupta Partidului Comunist Romîn în ilegalitate". Cu acest prilej, tovarășul Grigore Dobre, prim secretar al Comitetului orășenesc P.M.R. Cîmpina, ne-a vorbit despre trecutul de luptă a partidului, arătînd între altele că, în anii regimului burghezo-moșieresc, petroliștii de pe Valea Prahovei au organizat, la îndemnul partidului, puternice acțiuni de luptă îndreptate împotriva exploatării capitaliste, împotriva fascizării țării. Apoi, tovarășul Dobre a subliniat faptul că lupta partidului, lupta comuniștilor a dat și dă roade bogate. Astăzi, sub conducerea partidului, țara întreagă a devenit un vast șantier. Chiar în orașul nostru s-au construit și se construiesc mereu școli, blocuri pentru locuințe, magazine, iar viața noastră devine tot mai frumoasă și mai îmbelșugată.

GHERGHICEANU TH. MIHAI
cl. a VII-a, Școala medie nr. 1 „N. Grigorescu", Cîmpina.

PENTRU VOI, COPII!

Foto: GR. PREPELIȚ

Cartea pentru copii și tineret are o mare răspîndire în țara noastră. Numai în cursul anului trecut, Editura tineretului a tipărit în acest scop cărți într-un tiraj de peste 7 518 000 exemplare. De asemenea, în perioada aceasta de început de an, se tipăresc zilnic circa 100 000 cărți școlare, care vor fi distribuite gratuit elevilor din clasele I—VII, în viitorul an școlar.

Pe drumul socialismului

De peste un secol, societatea socialistă este țelul luptei mișcării muncitorești revoluționare germane. Visul acesta a început să devină realitate în primul stat german al muncitorilor și țăranilor — Republica Democrată Germană. În R. D. G. clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare și cu ceilalți oameni ai muncii a cucerit puterea de stat.

Astăzi, R.D.G. și-a creat o industrie puternică, socialistă, o agricultură dezvoltată. S-au construit orașe noi ca Eisenhütten și Hoyerswerda, întreprinderi industriale noi, numeroase școli, așezăminte culturale și locuințe noi. În 1962 locuitorii capitalei R.D.G. au primit în folosință 5 500 apartamente, noi școli medii, grădinițe pentru copii, un spital modern. În R.D.G. există azi peste 11 900 creșe și grădinițe, 215 stațiuni ale tinerilor naturaliști și tehnicieni la care activează zeci de mii de pionieri și școlari. Toate acestea au schimbat înfățișarea Republicii Democrate Germane și sînt mărturii ale formidabilei puteri de creație a poporului.

La 15 ianuarie s-a deschis la Berlin cel de al VI-lea Congres al P.S.U.G. — eveniment de seamă în viața poporului german. Orașele și satele, capitala țării — Berlinul, au îmbrăcat haina de sărbătoare. Zilele premergătoare congresului au prilejuit sosirea din țară a tot mai multor cereri ale oamenilor muncii de a fi primiți în partidul lor — Partidul Socialist Unit German. În cinstea Congresului, oamenii muncii germani au dobîndit succese remarcabile, ca cei de la Combinatul Siderurgic Ehw din Thale care au îndeplinit planul anual la 20 decembrie 1962.

Congresul al VI-lea al P.S.U.G. va constitui un nou stimulent în lupta și munca oamenilor muncii din R.D.G. pentru construirea viitorului lor fericit, pentru a păși cu un ceas mai devreme, alături de celelalte state socialiste, pe drumul spre comunism.

Eroismul omului sovietic

În urmă cu puțin timp, lumii i-a parvenit o nouă veste despre dragostea pentru pace, pentru libertate a omului sovietic. În zilele de groază ale celui de-al doilea război mondial, ostașul sovietic Feodor Poletaev a luptat împotriva cotropitorilor germano-fasciști în cadrul unui detașament de partizani italieni. Departe de patrie, Poletaev nu s-a simțit un străin, n-a îngenuncheat în fața fiarei fasciste — el a luptat alături de cei mai viteji fii ai Italiei, și-a jertfit viața pentru eliberarea popoarelor Europei de sub cizma fascistă.

Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. i-a conferit bravului luptător titlul de Erou al Uniunii Sovietice, iar din partea Republicii Italia, eroului sovietic i s-a conferit, tot post-mortem, cea mai înaltă decorație : Medalia de aur pentru vitejie militară.

Venezuela — țara a suferinței

Venezuela, una dintre cele mai mari exportatoare de petrol din lume, oferă totodată aspectul unei mizerii cumplite. Referindu-se la acest fapt, pînă și unul dintre cele mai reacționare ziare americane, „New York Herald Tribune", scria nu de mult că numai în capitala țării, Caracas, un sfert din populație trăiește în cocioabe meșterite din bucăți de tablă ruginită, din bidoane și cutii, iar aproximativ 40 000 de copii nu au ce îmbrăca și își cîștigă existența cerșind. Priviți fotografia alăturată. Ea reprezintă un document grăitor care arată viața jalnică pe care o duc acești copii. Intr-o stare de cumplită mizerie, crescînd ca niște buruieni, pradă bolilor de tot felul, copiii oamenilor muncii din Caracas hoinăresc toată ziua pe străzi, în căutarea unei coji de pîine. Sînt puțini acei părinți care au posibilitatea de a se îngriji de copii. Aceasta nu miră pe nimeni pentru că în Venezuela există aproape două milioane de șomeri, iar 98 la sută din țărani nu posedă pămînt. Închisorile din Venezuela sînt pline de deținuți politici, printre care și numeroși tineri. Regimul de corupție instaurat de Betancourt, samavolniciile și represiunile polițienești sînt dominante în viața politică a țării, libertățile cetățenești au fost și mai mult îngrădite. Prețurile produselor de larg consum sînt în continuă creștere. După datele publicate recent de O.N.U., Venezuela este țara cu cea mai mare scumpete din America Latină. În fața acestei situații, valul de revoltă al populației se intensifică și mai mult, asemănîndu-se cu un vulcan gata să erupă.

LUCICA ANGHEL

MICHEL BONNARD II

Text : Ștefan Zaides

Desene: Puiu Manu

Acțiunea povestirii se petrece în Franța zilelor noastre. Ea reprezintă un moment din lupta clasei muncitoare franceze împotriva ofensivei patronale.

Intr-un port de pe coasta Atlanticului, docherii se află de mai multe săptămîni în grevă. Ei duc o luptă dîrză — sub conducerea celor mai înaintați dintre ei, comuniștii — pentru apărarea drepturilor lor. Un astfel de muncitor înaintat este și tatăl lui Michel, conducător devotat al luptei docherilor.

Mai mulți copii ne-au întrebat în scrisorile lor care sînt noile orașe apărute pe harta țării în anii puterii populare.

Dăm mai jos răspunsul la această întrebare.

La poalele munților Făgăraș s-a ridicat în anii puterii populare frumosul oraș Victoria, în care un loc important îl ocupă construcțiile stil vile. Avînd bulevarde largi, scăldate în lumină fluorescentă, cu blocuri de o arhitectonică armonioasă, cu magazine universale bine aprovizionate, cu școli și cinematografe, cu case de cultură, noul oraș constituie o mîndrie nu numai pentru localnici.

Cu litere de aur s-au înscris, de asemenea, în noua geografie a patriei orașul metalurgiștilor de la Călan, al minerilor de la Uricani, al petroliștilor de la Lucăcești.

Pe plaiurile Moldovei se înalță cel mai tînăr oraș al țării, Onești — adevărată cetate a petrochimiei. Totodată, acesta este cunoscut ca fiind și orașul cu cea mai tînără populație, muncitori, ingineri și tehnicieni, elevi care învață în școli noi, înzestrate cu biblioteci și laboratoare moderne — dovadă grăitoare a posibilităților largi deschise la noi tineretului.

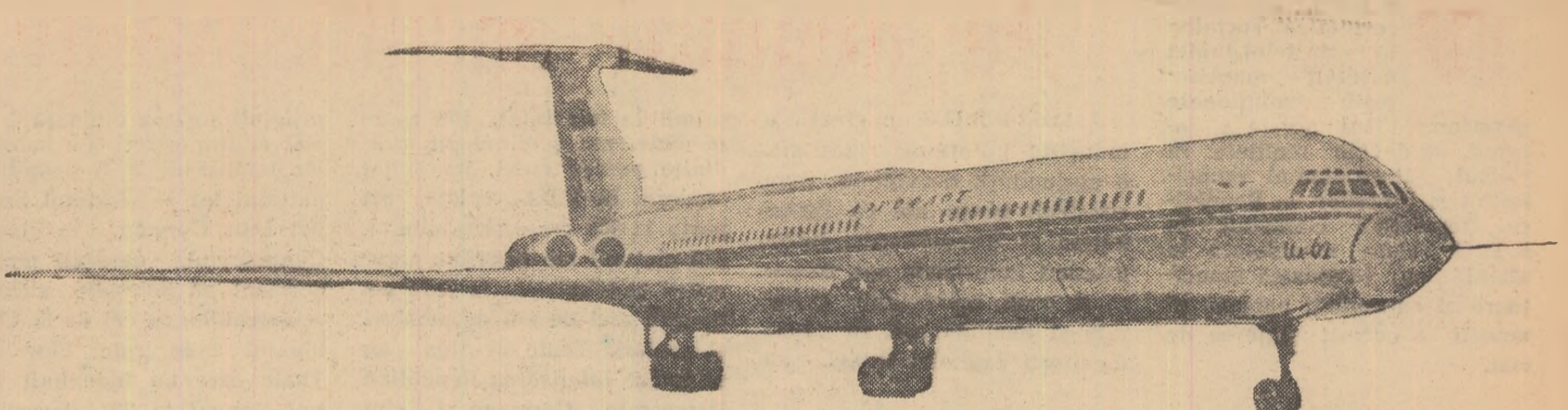
Construcția noilor orașe, precum și înflorirea celor vechi, se face astăzi în mod planificat, urmărindu-se dezvoltarea armonioasă a tuturor orașelor, crearea unor condiții cît mai bune de trai oamenilor muncii din patria noastră.

Arhitect CONSTANTIN ANTONESCU

Dragi copii, scrieți-ne ce ați dori să mai aflați la noua noastră rubrică.

Așteptăm scrisorile voastre !

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Cea mai recentă realizare a tehnicii aviatice sovietice este avionul I. L. 62 un monoplan de transport echipat cu 4 motoare turboreactor care asigură o viteză de croazieră de 900 km pe oră avînd o capacitate de 182 de locuri.

N. E. JUKOVSKI

1847-1921

La 17 ianuarie 1847 s-a născut N. E. Jukovski. De numele acestui mare savant rus sînt legate unele dintre cele mai mari realizări ale științei ruse și mondiale. El este cel care a pus bazele hidrodinamicii și aerodinamicii, îmbogățind știința prin descoperiri epocale în acest domeniu. Jukovski a înțeles rolul experienței în dezvoltarea științei și legătura ei strînsă cu necesitățile tehnicii. Încă de la începutul activității sale științifice, prin lucrările și rezultatele cercetărilor sale, Jukovski a atras atenția contemporanilor, numele său fiind cunoscut pe plan mondial.

După susținerea tezei de doctorat, Jukovski desfășoară o muncă intensă de cercetare științifică, scriind și publicînd numeroase lucrări în domeniul mecanicii corpurilor solide, ale hidraulicii, ale teoriei elasticității, probleme legate de construcția vaselor maritime și fluviale etc. Ceea ce este însă mai important în activitatea lui Jukovski este faptul că el a pus bazele aerodinamicii. Pe bună dreptate V. I. Lenin l-a numit pe Jukovski „părintele aviației ruse". Studiile sale asupra mecanicii zborului în aer, explicația teoretică a naturii forțelor care susțin avionul în aer, cercetările asupra mărimii forței ascensionale, l-au consacrat pe Jukovski ca fondator al aerodinamicii teoretice și aplicate contemporane.

Patriot înflăcărat, Jukovski a desfășurat o activitate energică în vederea organizării aviației din Rusia și pregătirii specialiștilor în aviație. O mare amploare a căpătat activitatea lui Jukovski după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, cînd Țara Sovietică i-a acordat tot sprijinul necesar. Încă din anul 1918, imediat după revoluție, la indicația lui V. I. Lenin, a fost înființat Institutul central aero-hidrodinamic, în care Jukovski a continuat să muncească pentru dezvoltarea aerodinamicii.

Lucrările acestui mare savant rus au avut o importanță covîrșitoare în crearea puternicei aviații sovietice. Cucerirea oceanului aerian, asaltul impetuos pentru cucerirea Cosmosului, la care visa Jukovski, sînt omagiile oamenilor de știință sovietici aduse acestui înaintaș al lor.

U.R.S.S. este prima țară din lume care a creat un asemenea avion de pasageri cu motoare cu reacție ca TU-104, TU-114, IL 62, gigantul înaripat. U.R.S.S. e prima țară din lume care a creat sateliți artificiali ai pămîntului, țara glorioșilor cosmonauți Gagarin și Titov, țara „fraților cosmici" Nicolaev și Popovici.

(II) Originea și evoluția omului

DOVEZILE ORIGINII ANIMALE A OMULUI

După apariția teoriei lui Darwin — care dovedea într-un mod de netăgăduit că omul se trage din maimuță — întreaga dezvoltare a științei a confirmat justețea acestei teorii profund științifice. Anatomia, embriologia, paleontologia au furnizat mereu noi date care dădeau lovitură după lovitură poveștii biblice despre crearea omului de către o forță supranaturală. Cercetîndu-se cu atenție corpul omenesc, s-a constatat că el are același plan de organizare ca și corpul mamiferelor și al celorlalte animale vertebrate; sistemul nervos este alcătuit din creier și măduva spinării, circulația sîngelui are aceeași direcție: pleacă de la inimă prin artere și revine prin vene; globul ocular, pielea și tubul digestiv au aceeași structură generală. Oasele membrelor omului sînt asemănătoare cu oasele care formează scheletul membrelor la mamifere, cu cele de la batracieni (broaște), reptile (șopîrle) și păsări.

Dintre toate vertebratele, omul se aseamănă însă cel mai bine cu mamiferele. Atît la om cît și la mamifere cavitatea toracică este despărțită de cavitatea abdominală prin diafragmă, iar plămînii, inima și ficatul au o structură și o formă asemănătoare.

O mărturie tot atît de convingătoare a înrudirii omului cu animalele ne este dată și de dezvoltarea embrionară. Formarea aparatelor și a sistemelor corpului omenesc are loc treptat, istoria lor repetînd pe scurt istoria evoluției vieții pe pămînt. Primele modificări pe care le suferă celula-ou sînt asemănătoare la toate animalele. Trecînd de la stadiul de o celulă la acela de mai multe celule, se repetă de fapt procesul care s-a petrecut în urmă cu vreun miliard de ani, cînd din animalele unicelulare [1]) s-au născut viețuitoarele pluricelulare [2]).

La început, embrionul uman are pe laturile gîtului niște crăpături asemănătoare cu tăieturile branhiale ale peștilor, iar inima are numai două cămăruțe. Mai tîrziu, inima capătă înfățișarea aceleia a batracienilor avînd trei încăperi, pentru ca apoi să se împartă incomplet în patru cămăruțe, ceea ce o face să semene cu inima reptilelor și, în sfîrșit, cînd pereții despărțitori dintre partea dreaptă și cea stîngă se completează, inima capătă o înfățișare tipică pentru mamifere.

Alte dovezi care vin să confirme că omul este înrudit îndeaproape cu regnul animal ne sînt date de atavisme și organele rudimentare. Prin *atavisme* se înțeleg acele caractere care nu există în mod normal la om, dar care au existat la strămoșii îndepărtați și pot reapare foarte rar la unii indivizi a căror dezvoltare embrionară s-a făcut în condiții anormale. Astfel, deși în mod normal omul nu are coadă, totuși, se pot naște și copii cu coadă (mai mică sau mai mare), tot așa cum se pot naște și indivizi cu corpul acoperit în întregime cu păr.

Cît privește organele rudimentare, oamenii de știință socotesc că omul are aproape 100 de asemenea organe. Printre acestea se numără măselele de minte, mușchii externi ai pavilionului urechii, apendicele, mușchii de la baza părului etc. Însă cele mai convingătoare argumente în sprijinul originii animale a omului s-au obținut făcîndu-se comparație între maimuțele antropoide actuale (cimpanzeu, gorilă, urangutan) și om. Înrudirea dintre aceste maimuțe și oameni constă în faptul că și unii și alții au 32 de dinți, o conformație asemănătoare, degetele terminate cu unghii, degetul mare opus celorlalte patru etc... Maimuțele antropoide se pot îmbolnăvi de aceleași boli, au aceleași grupe sanguine și o ramificație asemănătoare cu aceea a omului. Cu toate acestea, nici una din aceste specii de maimuțe nu sînt strămoșii noștri direcți, ci atît omul cît și ele provin dintr-un strămoș comun, demult dispărut. Dar despre acesta vom vorbi în numărul viitor al gazetei.

Biolog V. PODINĂ

[1]) *formate dintr-o singură celulă.*
[2]) *formate din mai multe celule.*

1

2

3

4

Iată cum a evoluat înfățișarea oamenilor de-a lungul timpurilor: 1 — pitecantrop; 2 — omul de Neanderthal; 3 — omul de cro-magnon; 4 — omul actual.

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ CROȘETĂM FLORI

Cunoaștem cum se croșetează lănțișorul.

Piciorușul scurt se execută astfel: după ce avem ca bază un lanț de ochiuri — să spunem 12 ochiuri — ne întoarcem cu croșeta (fără să luăm pe croșetă firul) la penultimul ochi din lanț, apucăm firul răsucit pe deget cu croșeta și îl scoatem prin ochiul lanțului și prin ochiul de pe croșetă, rămînînd pe croșetă un ochi mare; se trece apoi croșeta prin ochiul următor al lanțului și repetăm.

Cum se lucrează piciorușul dublu sau triplu? Se face la fel ca și piciorușul simplu, cu deosebirea că se trece pe croșetă de două sau de trei ori firul înfășurat pe deget, înainte de a trece croșeta prin ochiul lanțului, apoi se descarcă de atîtea ori, de cîte ori s-a luat pe croșetă.

Iată cum putem face o narcisă: din ață albă facem un lanț de 10—12 ochiuri pe care-l închidem ca un cerc care formează baza unei petale. Facem două piciorușe scurte, introducînd croșeta prin mijlocul cercului; apoi facem două piciorușe simple, continuăm cu două piciorușe duble, apoi mai facem două piciorușe luînd de cîte trei ori pe croșetă; am făcut astfel jumătate din petală; cealaltă jumătate se face la fel, de data aceasta scăzînd mereu piciorușele, pînă ajungem la cele două scurte — petala va avea în total 14 piciorușe. Se lucrează foarte larg. Astfel se fac 6 petale iar pe marginea lor facem un rînd de piciorușe scurte, apoi cu un ac de cusut, coasem la mijloc cîte trei petale. Le punem unele peste altele încît petalele de deasupra să completeze spațiul dintre celelalte. În continuare trecem un fir de sîrmă subțire de cupru — prin mijlocul lor, îl întoarcem și îl răsucim, formînd codițe. În mijlocul florii, deasupra, coasem cu acul un mic rotund croșetat. Pe un lănțișor de șase ochiuri facem cîte două rînduri de piciorușe scurte din ață galbenă, albă, iar apoi roșie.

Toată floarea, montată, o introducem într-un pahar în care am pus pînă la jumătate apă și am dizolvat trei bucăți de zahăr. Petalele ude fiind, se întind cu mîna și se dă forma plăcută a florii naturale. După ce s-a uscat, codița se înfășoară cu ață verde și se adaugă o frunză lunguiață din pînză verde. Un buchet de 6-7 flori, poate alcătui un frumos cadou de ziua mamei.

Prof.
JEANA SCARLĂTESCU
Palatul pionierilor.
București

Rezultatele „Concursului de corespondenţe şi desene organizat în cinstea celei de-a XV-a aniversări a proclamării Republicii"

În cele două luni şi jumatate cît a durat concursul, au sosit la redacţie peste 3 600 de corespondenţe şi desene din toate colţurile ţării.

În urma trierii materialelor primite în cadrul concursului s-au stabilit următoarele premii:

Corespondenţe:

PREMIUL I: Păducel Nicuşor, Şcoala medie nr. 2, Craiova, pentru corespondenţa intitulată **„Gînduri în faţa unei machete"** apărută în numărul 50 al gazetei. Premiul constă dintr-un **ceas de mînă.**

PREMIUL II — Ene Carmen, Şcoala de 8 ani nr. 11, Baia Mare, pentru corespondenţa „Un vis". Premiul constă dintr-o mapă de material plastic şi un stilou.

Un vis

Într-o seară am citit dintr-o carte despre Gagarin. Se făcuse tîrziu, eram obosită... Am lăsat cartea de o parte şi m-am întins în pat: mă gîndeam că pentru a doua zi mi-am făcut toate lecţiile...

A doua zi însă nu am mers la şcoală, m-am dus la circumscripţia sanitară iar medicul după ce m-a consultat mi-a spus: Poţi să devii cosmonaut. Am plecat apoi la Bucureşti unde am învăţat multe zile cum se zboară, cum se conduce o rachetă, cum se îmbracă costumul de cosmonaut. Ziua plecării a sosit. Împreună cu mine zboară un profesor bătrîn cu o barbă lungă, un pilot brunet şi o doctoriţă. Eu sînt cel mai tînăr cosmonaut. La ora stabilită, racheta s-a ridicat sus, iar pămîntul a început să devină din ce în ce mai mic. Trecem pe lîngă Lună şi ne îndreptăm spre planeta Venus. Aproape de aterizare am văzut munţi, rîuri, mări. Am aterizat pe o stîncă şi am coborît pe planeta Venus îmbrăcaţi în costume speciale. În jurul nostru se vedeau munţi cu păduri, iar în vale se afla o cîmpie întinsă cu iarba moale şi pictată cu flori...

M-am apropiat de un pîrîiaş în care am văzut un peşte mic. L-am luat în mînă. Strălucea ca aurul. Profesorul cel bătrîn m-a întrebat:

— Ce-ai văzut?

— Un peşte.

— Ce fel de peşte?

— Nu ştiu!

— Vezi, îmi spuse profesorul, mai ai de învăţat multe. Du-te la şcoală!

...Atunci m-am trezit. Zborul cu racheta n-a fost decît un vis!...

ENE CARMEN
Şcoala de 8 ani nr. 11,
Baia Mare

PREMIUL III — Teacă Constantin, Şcoala de 8 ani, comuna Breţcu, raionul Tg. Secuiesc, pentru corespondenţa intitulată **„Vino şi tu!"** Premiul constă dintr-o trusă stilou şi creion.

Vino şi tu!

Vîntul de toamnă adie uşor mîngîind feţele copiilor care au pornit la colectarea fierului vechi.

Elevii clasei a IV-a se îndreaptă în partea de răsărit a comunei. Risul şi voia bună parcă te cheamă:

— Vino şi tu!

Fără să stau pe gînduri, mă alătur grupei.

În clasa a IV-a sînt 8 elevi. Toţi sînt pionieri. Doi lipsesc, dar nu-i nimic. Eu şi cu un coleg din clasa mea le ţinem locul. Povestim, cîntăm, rîdem, iar grămada de fier vechi creşte. Sfîrşim acţiunea cîntărind. Preşedinta grupei notează în carnet: 60 kg de fier vechi. Sîmbăta viitoare, cantitatea de fier vechi va creşte, căci vom porni din nou la strîns fier vechi. Trebuie să întrecem celelalte grupe. Pînă acum am strîns 124 de kg.

Această acţiune am închinat-o celei de a XV-a aniversări a Republicii noastre dragi.

TEACĂ CONSTANTIN
Şcoala de 8 ani,
cl. a II-a,
comuna Breţcu,
raionul Tîrgu Secuiesc,
reg. Braşov

Desene:

PREMIUL I: Leibuşor Bianca, Şcoala de 8 ani nr. 2, Piatra-Neamţ, pentru desenele **„Patria mea"** (care va apare în nr. 4 al gazetei noastre) şi **„Un aspect al fabricii „Reconstrucţia".** Premiul constă dintr-un ceas de mînă.

PREMIUL II — Balan Maria, Şcoala de 8 ani nr. 1, Tulcea, pentru desenele **„Recoltarea stufului în Delta Dunării"** şi **„Pionierii în tabără la munte".** Premiul constă dintr-o mapă de material plastic şi un stilou.

PREMIUL III — Talaşman Gabriel, cercul de pictură şi desen de la **Palatul pionierilor, Bucureşti,** pentru desenele **„În port"** şi **„La centrul mecanic".** Premiul constă dintr-o trusă stilou şi creion.

MENŢIUNI CORESPONDENŢE:

1. Coroian Maria, satul Teacul de Sus, comuna Corneşti, raionul **Gherla**; **2. Tică Mateescu Mihai,** Şcoala de 8 ani nr. 1, **Cîmpulung-Muscel**; **3. Devlet Enine,** Şcoala de 8 ani, comuna Osmancea, raionul **Negru Vodă**; **4. Nicolae Silvia Gabriela,** Şcoala de 8 ani nr. 10, **Bucureşti**; **5. Grigoriu Emilia,** Şcoala de 8 ani, comuna Zaneşti, raionul **Buhuşi**; **6. Pietricică D. Vasile,** Şcoala de 8 ani, comuna Săcueni, raionul **Tîrgovişte**; **7. Gana Ion Horia,** Şcoala de 8 ani, comuna Curtea, raionul **Făget**; **8. Milac Florian,** Şcoala de 8 ani, comuna Calomfireşti, raionul **Alexandria**; **9. Bădescu Iosif,** Şcoala de 8 ani, satul Şopotul-Vechi comuna Gîrbovăţ, raionul **Bozovici**; **10. Marc Florica,** Şcoala medie, comuna Nadrag, raionul **Lugoj**. Fiecare menţiune constă dintr-o mapă de material plastic.

MENŢIUNI DESENE:

1. Ghineţ Laurenţiu, cercul de pictură de la Casa pionierilor - **Botoşani**; **2. Zimovski Iosif,** Şcoala de 8 ani nr. 2 Lupeni, raionul **Petroşani**; **3. Costache Eugen,** Şcoala de 8 ani nr. 8, **Cluj**; **4. Moldovan Doru,** Şcoala de 8 ani, comuna Rîşnov, **Braşov**; **5. Anghelescu Mariana,** Şcoala medie nr. 2, **Craiova**; **6. Gorjan Silviu,** Şcoala de 8 ani, comuna Albeşti, raionul **Vedea**; **7. Tiria Adrian,** Şcoala medie nr 1, **Buzău**; **8. Tomulescu Constantin,** Şcoala de 8 ani, comuna Cozia, raionul **Iaşi**; **9. Achim Florica,** Şcoala de 8 ani, comuna Ramna, raionul **Reşiţa**; **10. Orosiceanu Maria,** cercul de pictură şi desen de la Casa pionierilor din **Ploieşti**. Fiecare menţiune constă dintr-o mapă de material plastic.

„RECOLTAREA STUFULUI ÎN DELTĂ" desen executat de **Balan Maria, Şcoala de 8 ani nr. 1, Tulcea.**

„ÎN PORT" desen executat de **Talaşman Gabriel,** cercul de pictură şi desen de la **Palatul pionierilor din Bucureşti.**

SPORT

Zilnic, în jurul mesei de şah, la masa de tenis, pe podiumul de lupte, întrecerile din cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului adună zeci de iubitori ai sportului. În fotografie, tineri muncitori de la I.C.F.T., Urziceni.

POVARA GLORIEI...

În lumea „liberă" capitalistă totul se cumpără pe bani. Chiar şi omul. În domeniul sportului, mai ales, acest gen de „marfă" este foarte căutat. Iată de ce Brazilia — ţară în care s-au ridicat, de-a lungul timpului, jucători foarte talentaţi — i-a declarat pe fotbaliştii Pele şi Garrincha eroi naţionali, tocmai pentru ca cluburile braziliene să nu-i poată vinde, iar puternicele şi mai ales bogatele cluburi străine să nu-i mai poată... cumpăra.

Unul dintre aceşti fotbalişti, legendara extremă dreaptă Manuel dos Santos (Garrincha) a împărtăşit, în urmă cu cîtva timp, unui gazetar sovietic, cîteva din aspectele vieţii sale „fericite" de erou naţional.

...Garrincha [1]) (poreclă primită în copilărie) are 29 de ani, e un om modest, sfios chiar. Locuieşte într-o căsuţă la 40-50 km de Rio-de-Janeiro. În clipa întîlnirii cu gazetarul sovietic, Garrincha era supărat. „*Garrincha se întorsese de la antrenament* — scrie ziaristul sovietic. *Avea o faţă obosită şi tristă. Mi-a întins un ziar de mare circulaţie în Brazilia. În prima pagină era publicată fotografia lui alături de aceea a unei cîntăreţe. O explicaţie cu literă de-o şchioapă îi informa pe cititori că «marea extremă» şi-a părăsit familia".* E adevărat? l-a întrebat gazetarul. Garrincha a surîs amărît: „*E a nu ştiu cîta minciună scrisă despre mine în presă!*" Poate şi de aceea a declarat Garrincha că vrea să se lase de fotbal. „*Mă simt istovit — joc zilnic, mă antrenez zilnic şi nu mai pot fi arătat cu degetul. Dar nu-i de loc simplu* — a declarat Garrincha — *familia mea trăieşte de pe urma fotbalului!*" Şi Garrincha are... 7 fetiţe!!

Povara „gloriei" într-un stat capitalist e greu de suportat.

[1]) — numele unei păsări foarte vioale.

LENIN

și micul „arhivar"

Povestire de Sofia Vinogradskaia

Băiețașul cu ochi albaștri și ochelari locuia la Petersburg, pe strada Znamenskaia. Tatăl său era revoluționar polonez din Vilno.

Într-o zi, tatăl îi spuse:

— Slava, mîine să dai o fugă pe Nevski, să-mi aduci de la chioșc „Pravda". De mîine apare iar ziarul partidului nostru.

În zori, cînd toți dormeau încă, Veslav era pe Nevski, în colț, unde se vindeau ziare.

— Dați-mi „Pravda". Aveți ziarul acesta?

Plăti 5 copeici și porni în fugă cu ziarul în mînă spre casă.

— Am adus, tată! — strigă el, dînd buzna în cameră. Ia te uită: „Pravda". Primul număr!

Tatăl despături ziarul cu litere mărunte și citi cu glas tare: *„Proletariatul din Petersburg și din Rusia n-a uitat ziarul „Pravda" care timp de doi ani a ținut sus drapelul proletar"*.

Toți se strînseră în jurul tatălui, ascultînd glasul „Pravdei".

Începînd cu acea memorabilă duminică, Veslav alerga în fiecare dimineață să cumpere ziarul.

...Dar cu cît se apropia vara, neliniștea pătrundea în casă. Într-o zi, Veslav se întoarse abătut:

— Tată, nu se mai găsește „Pravda".

— Știu, „Pravda" n-a apărut. Iuncherii ne-au devastat redacția.

A doua zi de dimineață, Veslav ceru voie mamei să-l lase să treacă pe la librăria „Priboi". Poate că totuși a venit „Pravda"...

Se întoarse triumfător. Scoase din sîn *„Listok Pravdi"* și începu să citească cu glas tare:

„Neavînd posibilitatea de a scoate numărul de azi al „Pravdei" oferim cititorilor „Listok Pravdi". Sperăm că mîine „Pravda" va apare"...

Veslav împături cu grijă ziarul și-l ascunse. Ziua următoare fu din nou la post, dar oricît alergă de la o barieră la alta a orașului, nu găsi ceea ce căuta. „Pravda" nu mai apărea.

Cițiva vînzători care-l cunoșteau îi oferiră o altă foaie care nici pe departe nu semăna cu „Pravda" atît de binecunoscută lui Veslav. Băiatul rămase o clipă nehotărît, apoi, cînd vînzătorul îi făcu cu ochiul, smulse ziarul și-o zbughi acasă. Da, nu era „Pravda" cunoscută, ci una care se ascunsese sub titlul *„Rabocii i soldat"*.

După cîteva zile, dispăru și acesta dar apăru *„Proletarii"*. Nici *„Proletarii"* nu trăi însă mult — o săptămînă-două, și Veslav era din nou abătut. Pînă ce auzi pe vînzător strigînd: „A apărut „Rabocii". Luați „Rabocii"!

Și Veslav constată cu bucurie că e tot *„Pravda"*.

Ziarul *„Rabocii puti"* apăru fără întrerupere timp de două luni.

...Și iată că s-a prăbușit după imperiul romanovilor și puterea burgheziei.

— Lenin e la Smolnîi! — îi anunță telefonic tatăl, care-și petrecea tot timpul la Sovietul din Petrograd.

— A fost arestat guvernul provizoriu — vesti el în zori.

Veslav sări din pat, se îmbrăcă la repezeală și porni în fugă pe Nevski. Era în dimineața de 7 Noiembrie. Cumpără *„Rabocii puti"*. Era ultimul număr al ziarului. Apăruse din nou *„Pravda"*. Pe întreaga pagină, un titlu imens: „TRĂIASCĂ GUVERNUL REVOLUȚIONAR AL SOVIETELOR".

— S-a înfăptuit — spuse, fericită, mama.

— Dau o fugă în pod — anunță cu emoție Veslav.

Acolo ascunsese colecția!

Coborînd, începu să sorteze ziarele pe luni, pe titluri.

— Da' știi că ai o adevărată arhivă de partid, îi spuse tatăl strîngîndu-i bărbătește mîna.

În primăvara lui 1918, guvernul sovietic se mută la Moscova. Împreună cu tatăl și mama sa, Veslav locuia la Corpul cavalerilor din Kremlin, la etajul al treilea, unde erau instalați și comisari ai poporului, membri ai colegiilor, lucrători ai secretariatului lui Lenin.

Pasiunea de colecționar de documente rare ale revoluției nu-l părăsi pe Veslav. Arhiva aceasta i-a adus lui Veslav una din cele mai mari emoții din viața sa.

Lucrurile s-au întîmplat așa. Într-o zi, Lenin a avut nevoie de numerele ziarului *„Pravda"* apărute înainte de octombrie. Ele însă nu existau nicăieri, nici măcar la *Biblioteca „Rumeanțev"*. La o ședință a Consiliului Comisarilor Poporului, Lenin întrebă:

— Tovarăși, nu cumva aveți vreunul „Pravda" din 1917? Aș avea mare nevoie de ea.

Nici un răspuns. Deodată, comisarul poporului pentru justiție exclamă din sală:

— Vladimir Ilici, o astfel de colecție există chiar aici în Kremlin...

— Aici? se miră Lenin. Și noi o căutăm de zor... Unde e, Piotr Ivanovici?

— La Corpul cavalerilor. O are un băiat.

— Un băiat?!

— Exact, Vladimir Ilici, fiul lui Ozovski; adesea apelez la arhiva micului meu prieten.

— Dar el de unde o are? — întrebă Lenin.

— A strîns-o pe cînd locuia la Petrograd. O întreagă comoară: ziare, foi volante, manifeste. A păstrat totul și le-a adus cu el aci, la Moscova. Un adevărat arhivar iscusit.

— Aș putea să i-o cer? O să-mi dea, oare, neprețuita-i comoară?

— De bună seamă, Vladimir Ilici — spuse rîzînd Piotr Ivanovici. Dacă mi-o dă mie, cum să nu v-o dea dumneavoastră.

Lenin își notă adresa băiatului și, în aceeași zi, la locuința tovarășului Ozovski se prezentă Anna Petrovna Kizas, lucrătoare la secretariatul lui Lenin.

Seara, colecția se afla pe biroul lui Lenin care o răsfoi imediat, din ce în ce mai entuziasmat. În ciuda întreruperilor și a faptului că ziarul își schimbase de mai multe ori denumirea, nu lipsea nici un număr.

— O adevărată performanță pentru un băiețaș, remarcă Lenin. Ei, dar statul sovietic nu se poate dispensa de o astfel de colecție. Ce-am putea face?

Cineva fu de părere că poate băiatul lui Ozovski va dărui colecția.

— Nu, asta nu! Să-l lipsim de-o asemenea comoară? — protestă Lenin. Dacă noi nu ne-am gîndit din timp la acest lucru, n-avem dreptul să-i răpim copilului roadele trudei sale... Ce-ați zice de o fotocopie? Muzeul Britanic practică fotocopiile în cazul documentelor rare...

Din păcate, în vremurile acelea grele, lucrul era cu neputință de realizat.

— Dar dacă am comanda-o în străinătate?

Soluția fu găsită repede. În Austria trăia un comunist polonez, tovarășul Bronski. Se stabili legătura cu el și i se comunică despre ce este vorba.

— Înainte de a trimite această colecție unică în străinătate, trebuie să avem consimțămîntul posesorului — observă Lenin.

...Trecură cîteva luni și în cele din urmă colecția reveni la Moscova. Toate edițiile cu denumiri diferite fuseseră fotografiate separat și legate.

★

Cu acestea, evenimentele remarcabile din viața lui Veslav nu luară sfîrșit. La Moscova avea loc Congresul Internaționalei Comuniste. Riscîndu-și libertatea, folosind pașapoarte pe nume străine, delegații soseau pe căi ocolite în capitala Țării Sovietice.

— Ce n-aș da să-i pot vedea, spuse Veslav tatălui său. Fă-mi rost de-o invitație.

— Ești încă prea tînăr. Congresul nu e o paradă în Piața Roșie.

Veslav îl rugă pe tovarășul Stucika:

— Piotr Ivanovici, nu s-ar putea să merg cu dumneavoastră la Congres? Măcar o dată! O singură dată, cînd Lenin va prezenta raportul.

— N-ai crescut îndeajuns, Slava. După ce o să mai crești, vei intra în partid — chiar eu o să-ți dau o recomandare — și atunci o să te duci la Congres.

„N-am crescut îndeajuns... dar cînd strîngeam ziarele și foile volante eram doar și mai mic" — își spunea Veslav obidit, cînd cu mîna înfrigurată înșiră rîndurile scrisorii:

„Scumpe tovarășe Lenin! Vă rog să mă iertați că vă deranjez acum cînd aveți atîta de lucru. Aș dori însă foarte mult să-i văd pe revoluționarii din diferitele țări capitaliste, să ascult raportul dumneavoastră. I-am rugat pe tata și pe tovarășul Stucika să-mi dea o invitație, dar amîndoi mi-au răspuns că nu am crescut îndeajuns. Sînt eu vinovat că cresc încet? Vă rog să-mi dați o invitație la Congresul Internaționalei Comuniste.

SLAVA OZOVSKI"

Pe plic scrise: *„Tovarășului Lenin, președintele Consiliului Comisarilor Poporului și conducătorul Internaționalei a III-a"*.

Trecu o zi. Apoi alta. Într-o seară, Slava își auzi strigat numele și văzu pășind spre el curierul. Băiatul se pomeni cu un plic conținînd un bilet prin care Lenin îl roagă pe secretarul Congresului Cominternului să elibereze tovarășului Slava Ozovski, de 14 ani, o invitație la ședințele Congresului. În ciuda vîrstei sale — scria Lenin — Slava este matur din punct de vedere politic și-i făcuse un mare serviciu.

A doua zi, Veslav ședea în sala tronului din Palatul Kremlinului și asculta raportul lui Lenin. În pauză, în capul scării, proptit de balustradă, privea cum coboară Lenin înconjurat de delegați. Lenin însă, cu privirea sa pătrunzătoare îl și zărise pe băiatul cu ochelari.

— Bănuiesc că dînsul trebuie să fie bravul nostru arhivar, micul posesor al colecției unice a „Pravdei", spuse Lenin.

În dreptul lui Veslav, Lenin își plecă ușor capul.

— Să trăiești, Slava! Ce face arhiva ta? Aha, strîngi una nouă, desene? Minunat! Un astfel de interes pentru documente caracterizează pe omul de știință. Ce-ai vrea să fii? Om de știință?

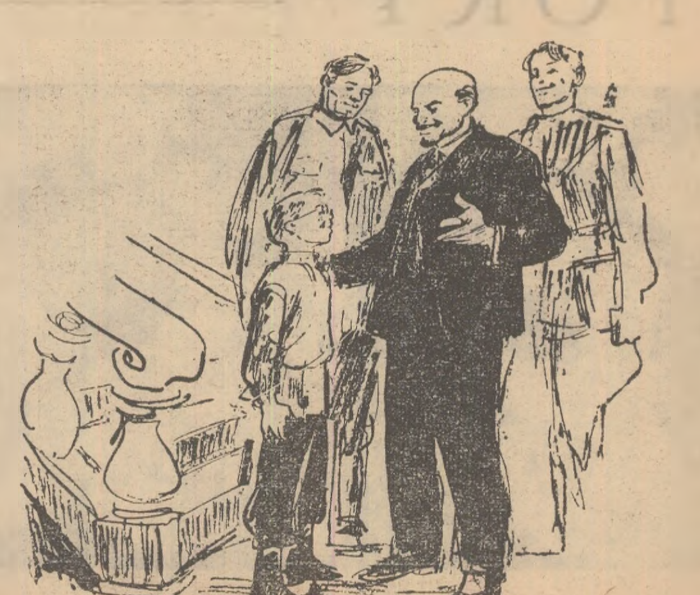
— Vreau să fiu revoluționar!

— Ei, ăsta-i cel mai bun lucru! E calea multor oameni minunați, răspunse Lenin, privindu-l cu dragoste pe băiatul cu ochelari. Da, repede se mai maturizează copiii revoluționarilor!

★

După decenii de la cele întîmplate, colaboratorii Muzeului Lenin, pornind pe urmele evenimentelor istorice, au pășit în locuința nepoatei revoluționarului Ozovski. Aici, într-o ladă mare erau păstrate relicve: scrisori, însemnări, fotografii și în primul rînd se aflau colecțiile ziarelor „Pravda", „Rabocii i soldat", „Proletarii", „Rabocii", „Rabocii puti", strînse de Veslav cu mai bine de 40 de ani în urmă. Toți colaboratorii științifici priveau cu atenție spațiile albe ale paginilor ziarului „Pravda". Nu cumva există însemnări făcute de mîna lui Lenin? Nu. Așa ceva nu s-a descoperit. Probabil că nici nu există. Lenin nu s-ar fi apucat să înnegrească cu însemnări spațiile albe ale unei colecții care nu-i aparținea. Totuși, ochiul atent al unui colaborator a descoperit cînd pe o pagină, cînd pe alta, semne abia vizibile făcute cu creionul. Aici o acoladă, dincolo o linioară, colo un punct. Cine le-o fi făcut? Cine o fi folosit un creion atît de subțire? Lenin? Se prea poate...

Text prescurtat din „OGONIOK"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii